

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2013, č. j. MMB/0390551/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 25. 10. 2013, č. j. MMB/0390551/2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 24. 5. 2011 vydal Úřad městské části Brno – Královo Pole (dále též „správce poplatku“) rozhodnutí – platební výměr, č. j. 1103903/2100/VHA/0012/010, kterým za období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011 vyměřil žalobci za 56 ks technických herních zařízení

povolných Ministerstvem financí na území městské části (na adresách Brno, Palackého 1174/63, 195/33, 249/32 a 464/31, a Štefánikova 93/22) místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále též „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 21/2010“), ve výši 273 946 Kč. Současně správce poplatku tento včas nezaplacený poplatek zvýšil na 1,5 násobek, tj. na částku 410 919 Kč. Výrok platebního výměru obsahuje tabulku „*Výpočet místního poplatku*“, členěnou na tři části: evidenční číslo zařízení, výše poplatku za období druhého čtvrtletí roku 2011, adresa.

[2] Proti tomuto platebnímu výměru žalobce podal odvolání, na základě kterého žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2011, č. j. MMB/0278175/2011, předmětný platební výměr změnil tak, že v tabulce nahradil na řádce 51 číslo „I700163“ číslem „I700172“. Ve zbytku pak odvolání zamítl.

[3] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce dne 8. 8. 2011 žalobu, na základě které zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2013, č. j. 29 Af 106/2011-85, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud žalovaného v souladu s § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), zavázal, aby při zachování všech procesních pravidel vypořádal všechny řádně a včas uplatněné odvolací důvody, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí správce poplatku. Zásadním důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného soud shledal nepřezkoumatelnost stanovení výše poplatku u částečně způsobilých zařízení.

[4] Žalovaný opakovaně přezkoumal platební výměr a spisovou dokumentaci. Napadeným rozhodnutím změnil vyměřenou výši poplatku z částky 273 946 Kč na částku 274 055 Kč a s tím související částku po sankčním navýšení z částky 410 919 Kč na částku 411 082 Kč. Jednotlivá zařízení a rozsah jejich způsobilosti vymezil v tabulce, která tvořila přílohu rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce souhrnně namítl, že se žalovaný dostatečně nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), a § 89 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Žalovaný nepostupoval dle zásady legality ve smyslu § 5 odst. 1 daňového řádu.

[6] K rozhodnutí žalovaného a správce poplatku žalobce předně namítl, že za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[7] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoliv o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[8] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[9] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[10] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za taková zařízení nelze vybírat.

[11] Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako

zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry, a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál.

[12] Ústavní soud dospěl v nálezu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/2010, k závěru, že *„videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona“*. Je však nutno podotknout, že se nálezu netýká místních poplatků, ale úpravy veřejného pořádku v souvislosti s možností obcí vydávat obecně závazné vyhlášky.

[13] Dle žalobce jasná právní úprava byla nahrazena úpravou jinou, která má v důsledku jeho výkladu stejné účinky a zpoplatňuje stejná zařízení jako novela č. 183/2010.

[14] Správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásadu legality a zásadu zákazu zneužití pravomoci. Zpoplatnil i zařízení, která nebyla po uvedené období provozována.

[15] Jelikož vznikly pochybnosti o výši poplatku, měl správce poplatku žalobce vyzvat k odstranění pochybností ve smyslu § 89 daňového řádu.

[16] Výše poplatku byla nesprávně vyměřena. U zařízení č. 727488 a č. I704807 žalovaný započítal 37 dní včetně dne 7. 5. 2011, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k provozování předmětných zařízení. Tento den již nebylo možné zařízení provozovat, a proto měl žalovaný započítat pouze 36 dní a správná výše poplatku tak byla 273 942,20 Kč, po sankčním navýšení 410 917,80 Kč.

[17] Číselné vyjádření částky dlužného místního poplatku neodpovídá slovnímu vyjádření, jelikož ve výroku 1 napadeného rozhodnutí je uvedeno *„274.055,- Kč (slovy dvěstěsedmdesátčtyřitisícstodevětkorunčeských)“*.

[18] Žalovaný řádně neodůvodnil zvýšení částky včas neodvedeného místního poplatku na 1,5 násobek. Je-li užito správní uvážení, je třeba v rozhodnutí vždy výslovně uvést, jaká kritéria správní orgán v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil.

[19] Platební výměr je nepřezkoumatelný, jelikož je nesrozumitelný a nejasný a také vnitřně rozporný, a proto měl žalovaný, jako nejbližší nadřízený orgán prohlásit nicotnost platebního výměru.

[20] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku prohlásil za nicotná, eventuálně je zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[21] Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Měl za to, že postupoval v souladu se závazným právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v předcházejícím rozsudku sp. zn. 29 Af 106/2011. S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[22] Žalobce v replice setrval na tom, že správce poplatku nedostatečně odůvodnil sankční navýšení místního poplatku a že samotný výpočet poplatku byl chybný.

V. Posouzení věci soudem

[23] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[24] Jak je patrné z výše uvedeného, předmětná věc již byla jednou zdejší soudem přezkoumávána, a to pod sp. zn. 29 Af 106/2011. Co se týče stěžejního sporného bodu ohledně výkladu pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedeného v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích a otázky, zda takové zařízení vůbec podléhá zpoplatnění místním poplatkem, zdejší soud neshledal v předchozím soudním řízení námitky žalobce důvodnými a ani nyní nenašel důvod, pro nějž by se měl od dřívějšího názoru odchýlit.

[25] Současně soud považuje již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2013, č. j. 2 Afs 73/2013-39, či ze dne 5. 11. 2014, č. j. 2 As 55/2014-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické herní zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Postup správních soudů potvrdil i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 6. 11. 2013, sp. zn. II. ÚS 2878/13 (rozhodnutí ÚS jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[26] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz). Ostatně vyhláška č. 21/2010 výslovně váže vznik poplatkové povinnosti na existenci příslušného povolení a ne tedy na faktický provoz zařízení.

[27] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného zároveň plyne i to, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.

[28] Soud se dále zabýval žalobními námitkami procesního charakteru. V této souvislosti zejména nedospěl k závěru, že by správní orgány významně pochybily při shromažďování

podkladů pro rozhodnutí. V daném případě nebyla na místě aplikace § 89 daňového řádu. Žalobce byl pouze v rámci vyměřovacího řízení vyzýván k prokázání údajů nutných pro posouzení, zda jednotlivá zařízení podléhají poplatkové povinnosti.

[29] Žalobci lze dát naopak za pravdu v tom, že ve výrokové části rozhodnutí žalovaného neodpovídalo číselné vyjádření částky vyměřeného místního poplatku jejímu slovnímu vyjádření uvedenému v závorce. Konkrétně bylo ve výroku 1 uvedeno „274.055,- Kč (*slovy dvěstěsedmdesátčtyřitisícstodevětakorunčeských*)“. Jedná se však o zřejmou chybu v psaní, odstranitelnou postupem podle § 104 daňového řádu. Z tabulky *Výpočet místního poplatku* tvořící přílohu rozhodnutí žalovaného jsou zřejmé okolnosti podstatné pro výpočet místního poplatku, jakož i jeho celková výše 274 055 Kč, rovnající se částce poplatku číselně specifikované ve výrokové části rozhodnutí.

[30] Ve vztahu k napadenému rozhodnutí, ani k rozhodnutí správce poplatku pak soud neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a rozhodnutí žalovaného tak nebylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí. Správní orgány jednaly v rámci své pravomoci.

[31] Další námitka se týkala zpoplatnění zařízení evidenčních čísel 727488 a I704807 umístěných na adrese Brno, Štefánikova 93/22. Jak plyne ze správního spisu, žalobce dne 18. 5. 2011 správcí poplatku oznámil, že u těchto zařízení Ministerstvo financí rozhodlo o zrušení povolení k jejich provozování, s tím že příslušné rozhodnutí nabylo právní moci dne 7. 5. 2011. Správce poplatku následně platebním výměrem ze dne 24. 5. 2011 každé z těchto zařízení v daném poplatkovém období zpoplatnil částkou 1 973 Kč, a to bez uvedení bližších okolností potřebných pro posouzení správnosti výpočtu poplatku; odůvodnění platebního výměru obsahuje pouze obecný způsob výpočtu výše poplatku za kratší období, a to s odkazem na čl. 6 vyhlášky č. 21/2010. V odvolání proti platebnímu výměru (str. 12, 13, body 8. a 10.) žalobce nejprve obecně uvedl, že některé poplatky nejsou správně vypočteny, u předmětných zařízení pak konkrétně a „*ve svůj neprospěch*“ konstatoval, že rozhodnutí ministerstva nabylo právní moci dne 7. 5. 2011, částka místního poplatku by tudíž měla činit částku 2 033 Kč, nikoli částku 1 973 Kč. O odvolání žalovaný rozhodl nejprve rozhodnutím ze dne 25. 7. 2011, č. j. MMB/0278175/2011, ve vztahu k citované námitce odvolání zamítl (vyměřenou částku poplatku tak ponechal beze změny). V odůvodnění k této námitce uvedl, že „*[p]ři kontrole výpočtu místního poplatku, včetně zařízení, která nebyla povolena po celé zpoplatněné období, dospěl odvolací orgán ke stejnému výsledku jako správce daně*“; dále se žalovaný zabýval obecným způsobem (tedy bez vztahu ke konkrétně určeným zařízením) výpočtu výše poplatku za zařízení povolené jen po část zpoplatněného období dle čl. 6 vyhlášky č. 21/2010. Zde dospěl k závěru, že při sazbě poplatku 5 000 Kč za kalendářní čtvrtletí za jedno zařízení, se výpočet výše poplatku za příslušný počet dnů provádí podle vzorce: $20\,000 / 365 \times \text{počet dnů v příslušném čtvrtletí}$, v nichž bylo zařízení povoleno.

[32] V rozsudku ze dne 30. 8. 2013, č. j. 29 Af 106/2011-85, zdejší soud shledal zásadní důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného v nepřezkoumatelnosti stanovení konkrétní výše poplatku u částečně zpoplatněných zařízení. Naopak obecný způsob výpočtu poplatku těchto zařízení soud považoval za souladný s právními předpisy.

[33] Žalovaný, vázán právním názorem soudu, se v novém (nyní napadeném) rozhodnutí pokusil vytýkané vady odstranit. Do tabulky *Výpočet místního poplatku* doplnil rozmezí (od–do) a počet dnů, po která jednotlivá zařízení podléhala v daném čtvrtletí místnímu poplatku. U obou předmětných zařízení v tabulce uvedl: *od 1. 4. 2011 do 7. 5. 2011, 37 dnů, poplatek 2 027,40 Kč*. V odůvodnění (str. 5 čtvrtý odstavec) pak konstatoval, že „[p]ři kontrole výpočtu místního poplatku za zařízení, která nebyla povolena po celé zpoplatněné období (v. č. 727488 a I704807), dospěl odvolací orgán závěru, že tato zařízení podléhala v rozhodném období místnímu poplatku od 1. 4. do 7. 5. 2011, tj. 37 dnů. Místní poplatek za tato zařízení tak měl být vyměřen ve výši 2.027,40 Kč za jedno zařízení (nikoli 2.033 Kč, jak uvádí odvolatel).“ V následujícím odstavci dodal, že výpočet za příslušný počet dnů byl proveden podle vzorce: $20\,000 / 365 \times \text{počet dnů v příslušném čtvrtletí}$ (37). O příslušnou částku současně žalovaný upravil vyměřený poplatek ve výroku rozhodnutí.

[34] V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že dne 7. 5. 2011 nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k provozování předmětných zařízení, tato tedy mohla být provozována pouze do 6. 5. 2011, tj. pouze 36 dnů, nikoli 37. S touto námitkou se soud ztotožnil.

[35] Z hlediska vzniku a zániku poplatkové povinnosti (dle na věc aplikovatelných právních předpisů – § 10a zákona o místních poplatcích, čl. 4 vyhlášky č. 21/2010), a současně tedy i z hlediska výpočtu místního poplatku, jsou rozhodnými údaji jednak datum nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva financí, jímž bylo dané jiné technické herní zařízení povoleno, jednak den, kdy takové povolení zaniklo. Jelikož k zániku povolení dochází taktéž rozhodnutím Ministerstva financí, je třeba vždy přihlížet k datu účinnosti rozhodnutí o zrušení povolení k provozování a umístění herního zařízení. Jak plyne z oznámení žalobce ze dne 18. 5. 2011, v daném případě byl tento účinek navázán přímo na nabytí právní moci zrušujícího rozhodnutí ministerstva.

[36] Dle § 73 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání (dle § 152 odst. 4 správního řádu platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání, nevylučuje-li to povaha věci). Podle § 83 odst. 1 správního řádu odvolací lhůta (lhůta pro podání rozkladu) činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí. Pokud tedy provozovatel nepodá rozklad proti rozhodnutí o zrušení povolení, resp. se jeho podání nevzdá, nabude toto rozhodnutí právní moci marným uplynutím patnáctidenní lhůty pro podání rozkladu. Lhůta pro podání rozkladu uplyne o půlnoci mezi patnáctým a šestnáctým dnem od oznámení (doručení) rozhodnutí. Od 0.00 hod. šestnáctého dne nelze podat rozklad, a rozhodnutí o zrušení povolení je tak pravomocné. Dnem nabytí právní moci rozhodnutí tedy zaniká právo provozovatele k provozování předmětného zařízení a současně již za tento šestnáctý den od oznámení rozhodnutí není možné za toto zařízení vybírat místní poplatek.

[37] V nyní projednávané věci je zřejmé, že správní orgány vycházely ze sdělení žalobce ze dne 18. 5. 2011, že rozhodnutí Ministerstva financí č. j. 34/38654/2011, o zrušení povolení k provozování zařízení č. 727488 a č. I704807 nabylo právní moci dne 7. 5. 2011 (resp. z rozhodnutí žalovaného nijak neplyne, že by tomu bylo jinak, tedy že by žalovaný vycházel z jiných podkladů). Za předpokladu pravdivosti této informace tak měl být předmětný poplatek vyměřen za období od 1. 4. 2011 do 6. 5. 2011 (pátek) včetně, tedy za 36 dní, tzn. ve

výši 1 972,60 Kč za každé z těchto zařízení. Správce poplatku zjevně dospěl k témuž závěru, neboť u každého z těchto zařízení stanovil výši poplatku na částku 1 973 Kč. Tento výpočet pak potvrdil i žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 25. 7. 2011. Po zrušení tohoto rozhodnutí nicméně žalovaný tento svůj závěr přehodnotil a výši poplatku stanovil za 37 dnů, tedy i za den 7. 5. 2011. Tím se ovšem dopustil nezákonnosti, neboť jak uvedeno výše, jiné technické herní zařízení již není možno zpoplatnit za den, v němž nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení jeho povolení k provozu.

[38] Závěr o nezákonnosti postupu žalovaného se samozřejmě může jevit do jisté míry paradoxním vzhledem k tomu, že žalovaný vlastně pouze z větší části vyhověl odvolací námitce (jejíž obsah tak žalobce posléze v nyní projednávané žalobě *de facto* zcela popřel). K tomu je ovšem nutno uvést, že cílem správy poplatků je dle § 1 odst. 2 daňového řádu správné zjištění a stanovení poplatků a zabezpečení jejich úhrady. Za dosažení tohoto cíle je zcela nepochybně odpovědný správní orgán, bez ohledu na tvrzení poplatníka.

[39] Žalobce dále brojil proti zvýšení poplatku na 1,5 násobek. Správce poplatku v odůvodnění platebního výměru konstatoval, že žalobce předmětný poplatek za dané období nezaplatil ve správné výši a včas, tedy v částce 5 000 Kč za tři měsíce a přístroj, vždy k prvnímu dni příslušného období. Dále odkázal na § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích a uvedl, že žalobce svoji poplatkovou povinnost nesplnil opakovaně. Po vyjasnění pochybností žalobce ohledně jeho poplatkové povinnosti správce poplatku předpokládal, že žalobce začne s příslušným ohlášením hradit poplatek v termínech daných vyhláškou č. 21/2010, tak se však nestalo. Žalobce v odvolání (str. 13 bod 11.) vyjádřil s navýšením poplatku nesouhlas, zdůraznil zejména jeho nedostatečné odůvodnění; zároveň poukázal na postupné vyjasňování jeho poplatkové povinnosti v součinnosti se správcem poplatku. Žalovaný v prvním rozhodnutí o odvolání (ze dne 25. 7. 2011, č. j. MMB/0278175/2011) ve vztahu k citované námitce uvedl, že § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích umožňuje zvýšení včas nezaplaceného poplatku, a to bez splnění dalších podmínek. Dále žalovaný považoval odůvodnění platebního výměru v této otázce za dostačující. Zejména není nutno uvádět, kolikrát nebyla v předchozím období poplatková povinnost včas splněna, neboť zákon umožňuje zvýšit poplatek již při prvním porušení platební kázně. Opakované porušování platební kázně pak bylo důvodem pro zvýšení poplatku tímto konkrétním způsobem. Důvody, pro něž poplatník svoje povinnosti neplnil, jsou pak zcela irelevantní.

[40] Tyto závěry žalovaného napadl žalobce již v žalobě proti prvnímu rozhodnutí žalovaného o odvolání. Zdejší soud však v rozsudku ze dne 30. 8. 2013, č. j. 29 Af 106/2011-85, shledal, že byť je odůvodnění platebního výměru v tomto ohledu na samé hraně přezkoumatelnosti, žalovaný se k odvolací námitce vyjádřil dostatečným způsobem. Současně se soud se závěry žalovaného ztotožnil, přičemž zejména shledal konkrétní výši uplatněné sankce přiměřenou jejím důvodům.

[41] V novém, nyní žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný s námitkou zvýšení poplatku vypořádal shodným způsobem jako ve svém prvním rozhodnutí. Obdobně ovšem i žalobce v podané žalobě opětovně namítl nedostatečné odůvodnění zvýšení včas neodvedeného poplatku.

[42] Zdejší soud se tímto žalobním bodem nově zabýval též prizmatem právního názoru, který k otázce zvýšení poplatku vyslovil Nejvyšší správní soud v bodech [43] až [48] rozsudku ze dne 22. 5. 2014, č. j. 9 Afs 68/2013-75, ve věci „*SLOT Group, a. s.*“ (www.nssoud.cz), přičemž dospěl k závěru o důvodnosti žalobcem uplatněných námitek k této problematice.

[43] Nejvyšší správní soud v první řadě konstatoval, že „*[n]avýšení poplatku podle ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích představuje rozhodnutí založené na volné správní úvaze správního orgánu, neboť je zde dána pouze možnost správního orgánu rozhodnout o zvýšení, bez dalších zákonem stanovených konkrétních omezení. Nicméně i takové rozhodnutí musí být postaveno na racionálních důvodech, pro které správce poplatku k uložení předmětného navýšení přistoupil. Je věcí správního orgánu, jaká kritéria pro své rozhodnutí zvolí, podstatné je, aby důvody správního orgánu byly transparentní a z rozhodnutí jednoznačně seznatelné a to tak, aby úvahy správního orgánu mohly být posléze případně předmětem soudního přezkumu z hlediska předkročení mezi libovůle.*“

[44] Zákon o místních poplatcích stanoví v § 11 odst. 3 pouze základní podmínku, za níž může správce poplatku k navýšení poplatku nebo jeho části přistoupit – nezaplacení či neodvedení poplatku včas. Neobsahuje však žádná kritéria, která by byl správce poplatku povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit. Tato skutečnost jej ovšem nezbavuje povinnosti řádně odůvodnit, proč k navýšení přistoupil, včetně důvodů, které ho vedly ke stanovení výsledné částky.

[45] Jak uvedeno již výše, správce daně zvýšení poplatku odůvodnil jednak tím, že poplatek nebyl zaplacen včas, jednak tím, že žalobce svoji poplatkovou povinnost nesplnil opakovaně. Žalovaný se s názorem správce poplatku ztotožnil, v nezaplacení vyměřovaného poplatku včas shledal splnění podmínek pro zvýšení poplatku, s opakovaností tohoto přístupu žalobce pak spojil určení konkrétní míry zvýšení v daném případě.

[46] K tomu nutno uvést, že zcela obecně lze důvody uváděné správními orgány považovat ve vztahu k zákonem předpokládané možnosti zvýšení poplatku za relevantní. Problémem, způsobujícím nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů a tedy znemožňujícím soudní přezkum jejich správního uvážení soudem, však je skutečnost, že ani jedno z rozhodnutí neobsahuje popis konkrétních okolností, z nichž správce poplatku, resp. žalovaný, vycházel a jež hodnotil ve prospěch či neprospěch žalobce. Tento nedostatek se logicky týká zejména poukazu na opakovanost porušení povinností žalobcem. Ani za situace, kdy bylo zvýšení poplatku stanoveno ve výši čtvrtiny zákonem stanovené „sazby“, se nelze spokojit s neurčitým konstatováním o opakovaném nesplnění poplatkové povinnosti žalobcem.

[47] Bylo tedy na místě, aby správní orgány v rozhodnutích uvedly konkrétní skutečnosti, na jejichž základě dospěly k závěru o zvýšení poplatku, tedy zejména okolnosti vzniku nedoplatku a popis (byť stručný) situací, z nichž lze dovodit opakovanost jednání žalobce. Na žalovaném pak bylo, aby se řádným způsobem zabýval též tvrzeními žalobce uplatněnými v odvolání týkajícími se nikoli motivů žalobce pro nezaplacení poplatku, ale objektivních podmínek znemožňujících stanovení poplatku řádně a včas.

VI. Závěr a náklady řízení

[48] Po provedeném řízení soud shledal, že rozhodnutí žalovaného trpí ve vztahu k otázce zvýšení poplatku nepřezkoumatelností, ohledně problematiky zpoplatnění herních zařízení též za den, v němž nabylo právní moci rozhodnutí o zrušení povolení k provozování těchto zařízení, je pak nezákonné. Proto soud napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému. V něm rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[49] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[50] Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v tomto případě za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba) ve výši 2 x 3 100 Kč, dva režijní paušály ve výši 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], tedy celkem 6 800 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 428 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 11 228 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

[51] Soud naopak žalobci nepřiznal náhradu za repliku k vyjádření žalovaného ze dne 27. 3. 2014, neboť v argumentační linii žalobce pro věc nepřinesla nic nového, ať již po stránce právní či skutkové. Obsahově se tak nejednalo o důvodně vynaložený úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu a § 60 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 7 Afs 56/2010-59).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 14. září 2015

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu